



Flacăra credinței

Revista parohiei "Nașterea Maicii Domnului" din Lucerna-Horw

Decembrie 2013 - Lucerna
Anul VII - Nr. 12

Apare cu binecuvântarea Înalț Prea Sfințitului Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Iosif
al Europei Occidentale și Meridionale



Sumar:

- Cuvântul Mitropolitului *Iosif*
- Sfânta Scriptură - cea mai citită și interpretată scriere *pr. Dan Moldovan*
- Rugăciunea - parte integrantă a vieții noastre *dr. Gabriela-Beatrice Herrmann*
- Luptă și destin *Simona-Elena Szold*
- Poezie *Irina Poloni*
- Poem - *trimis de fam. Balaș*
- Cronica parohiei - *pr. Dan Moldovan*
- Cantores Amicitiae - popas cu colinde în parohia noastră *Simona Szold*

« Iubiților, să ne iubim unul pe altul, pentru că dragostea este de la Dumnezeu și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu. » (In 4,7)



Prea Cucernice Părinte și iubiți frați întru Hristos,

Cuvântul pe care vi-l adresez se vrea a fi o colindă, prin care vă spun și eu cu bucurie dimpreună cu îngerii și păstorii: "Hristos se naște, slăviți-L! Hristos din Ceruri, întâmpinați-L !" Dar unde și cum Îl întâmpinăm azi pe Hristos? An de an, Postul Nașterii Domnului ne pregătește duhovnicește pentru a putea cunoaște și sărbători venirea Pruncului Hristos pe pământ. Pentru aceasta avem nevoie în primul rând de darurile pe care postul ni le aduce: unora ne liniștește mânia, altora ne redă înțelepciunea; unora ne trezește dorința de rugăciune sau ne redă curăția în gânduri, altora ne pune frâu și măsură limbii; unora ne întoarce privirile care se îndreaptă cu curiozitate înspre ceilalți, învățându-ne să ne amintim propriile noastre greșeli; altora ne împrăștie încet-încet întunecimea și ne ridică vălul în care păcatul și nesimțirea față de Dumnezeu învăluie sufletul, lasându-ne sa-L vedem cu mintea și cu inima, duhovnicește. Postul ne pregătește pentru a ne deschide inima către Hristos care vine sa viețuiască printre

oameni și să ia chip în noi.

Ne pregătim an de an, prin acest post, pentru a ne da seama că de fapt toată viața noastră e o pregătire pentru a-L întâmpina pe Hristos, a-L recunoaște, a ne bucura cu El, slăvindu-L, săvârșind astfel lucrarea cea îngerească. Aceste taine minunate ne sunt descoperite astăzi, când Domnul coboară pe pământ din pântecelul Fecioarei - după spusele proorocului Isaia.

Astăzi cerul se unește cu pământul! Nici un zid de netrecut nu le mai desparte! Cel din lumina cea neapropiată vine pe pământ spulberând tristețea morții și descoperind omului tainele cele ascunse ale Cerului, ale Dumnezeirii! Îngerii Îi cânta slavă, păstorii aleargă să-L găsească, magii călăuziți de stea și călăuzind ei înșiși neamurile vin să I se închine! Tot pământul e în fierberea bucuriei întâlnirii cu Dumnezeu care vine "în chip de rob" printre robi pentru a și-i face prieteni. Pântecelul Fecioarei se deschide pentru a da peșterii - pântecelul Pământului - Sfințenia întrupată și mântuirea după care suspină.

Astăzi cerul și pământul se învrednicesc de aceeași cinste! Pământul se umple de toată sfințenia! Cel pe care Cerurile Cerurilor și cele mai presus de Ceruri nu-L încap se naște din Fecioară în peștera, se arată privirii îngerilor, oamenilor și dobitoacelor, este purtat în brațe, se lasă înfășat în scutece și culcat în iesle, strălucind de frumusețe printre fiii oamenilor, chiar dacă nimeni nu e mai lipsit între fiii oamenilor, mai

marginalizat, mai ignorat, mai uitat. Hristos vine Prunc, coborându-se până la neputința cea mai mare a omului, cautând ieslea inimilor noastre unde să sălășluiască pentru a crește, a lua chip și a ne crește odată cu El până la "măsura bărbatului desăvârșit". Dar să ne întrebăm: Cum să-L lăsăm pe Hristos să crească în noi? Să ne oprim o clipă asupra sfârșitului vieții Lui pământesti. După prinderea lui Hristos de către slujitorii Templului, ucenicii Îl trădează, lăsându-L singur în mâinile celor ce-L vor omori. Dar nu numai că L-au părăsit fugind, ci s-au și dezbinat între ei, acestea fiind semne ale pierderii credinței în Cel pe Care cu câteva clipe înainte Îl urmau și Care îi ținea împreună.

L-au tradat ei, cei care au trăit lângă Hristos! Ei, cei luminați de lumina Duhului Sfânt pe care Domnul L-a suflat asupra-le! Ei, cei care s-au adăpat din felul Său dumnezeiesc-omenesc de a trăi printre cele mai de jos ale acestei lumi! Ei, care au văzut felul Său în același timp dumnezeiesc și omenesc de a certa și mângâia, de a vindeca și mântui în tăcere; I-au văzut fața suferind de tristețe sau luminându-I-se de bucurie pentru o inimă care-L căuta cu neîndemânare prin întunericul vieții; L-au văzut bucurându-Se de regăsirea și atingerea acelei femei pierdute în al cărei trup și suflet pângărite de doririle cele oarbe, El a răspândit parfumul cel de nedescris al harului, mireasma cerească a milei și a iubirii dumnezeiești, ridicând-o pe cea îngenunchată la picioarele Sale ca dintr-o prăpastie fără

întoarcere în ochii oamenilor, "a drepților, a bunilor", dându-ne astfel măsura primirii dumnezeiești a aproapelui. Îl vedem astfel pe Domnul, pe Prietenul lor, cum primește cu blândețe pe cea căreia omul nu-i dădea nici o șansă, căreia păcatul i-a deformat existența până la moarte - ea, o desfrănată - o învie, o trezește și o aprinde cu focul milei și al iubirii divine, "rănind-o" pentru veșnicie. Așa ne arată El de fapt cum poate rămâne în mijlocul nostru, cum poate crește în noi, cum poate fi hrănit din "roada hranei" pe care El însuși o lasă, hrană care crește în noi prin dragostea pentru El și pentru cei de lângă noi.

Îl așteptăm și Îl dorim pe Hristos care vine acum și va veni până la sfârșitul veacurilor, să se adăpostea în ieslea sufletelor noastre pentru a lua chip și a crește, hrănindu-Se în noi, cu ceea ce El ne-a dat și ne-a învățat, cu roadele pline de miez: mila, compătimirea, blândețea, umilința, răbdarea în încercări, dragostea, lupta pentru curăția inimii și a gândurilor, prin care devenim "vrednici de a vedea pe Dumnezeu", de a-L cunoaște pe Iisus, Dumnezeul-Omul. El are nevoie de mila noastră, de hrana noastră: "Flămând am fost și M-ați hrănit, gol și M-ați îmbrăcat... Tot ce ați făcut unuia dintre aceștia mai mici, Mie Mi-ați făcut!" (Mt. 25, 35, 45). Cu cât sufletul este mai prețios decât trupul, cu atât hrana cea duhovnicească este mai prețioasă decât cea trupească (căci la aceasta se referă Hristos, pentru că foamea, setea, lipsa și dezbrăcarea de Dumnezeu, de El, Îl dor înainte de toate).

Toate aceste daruri amintite mai sus și pe care Domnul, Prunc fiind, le așteaptă de la noi sunt "mâncăruri duhovnicești". Avându-le în noi, dobândim mântuirea. El Însuși crește în viața noastră, ca Unul "căruia Îi este foame și sete după mântuirea noastră".

Mare este bucuria să cunoaștem și să trăim această viață cu Domnul, Care a sărăcit venind spre noi, pentru a ne îmbogați cu darurile Sale, a luat trup ca noi să avem parte de apropierea dumnezeirii Sale. Drumul Stelei care a călăuzit prin magi neamurile la Hristos continuă până la sfârșitul veacurilor, strălucind oriunde este prezent Domnul Vieții. Pe El, Domnul Vieții, Îl vestim astăzi în lume, "colindăm" lumii, neuitând că atunci când o facem,

Noi umblăm să împlinim
Obicei vechi, din străbuni,
Obicei de colindat,
Pe Iisus de căutat.
Pe Iisus Îl căutăm,
Dar tare greu Îl aflăm,
Ca Iisus nu Se arată,
Numa'n inima curată !

✠ Mitropolitul Iosif



Troparul Nașterii Domnului:

„Nașterea Ta Hristoase, Dumnezeul nostru, răsărit-a lumii, lumina cunoștinței. Că întru dânsa cei ce slujeau stelelor, de la stea au învățat, să se-nchine Ție, Soarele Dreptății și să Te cunoască pe Tine Răsăritul Cel de Sus. Doamne slavă Ție”.

"Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr." Ioan 1,14



Biblia sau Sfânta Scriptură - cea mai citită și interpretată scriere

Pentru unii o capodoperă a literaturii universale, pentru alții o scriere inspirată, cu caracter normativ și autoritate pentru viața morală, Sfânta Scriptură este adresată întregii omeniri, indiferent de categoriile sociale sau de nivelul cultural. Este fascinant faptul că cei 40 de autori care au scris colecția celor 66 de cărți ale Bibliei, au trăit în timpuri și locuri diferite, și totuși, au relatat despre același Dumnezeu, despre aceeași realitate mântuitoare.

Biblia este scrierea care ne antrenează spre un model de viață care corespunde intențiilor revelației divine. Știm cu toții că orice idee comunicată, orice năzuință adusă la îndeplinire, orice intenție manifestată, tinde să se facă înțeleasă de cei cărora le este destinată. Și după cum înțelegerea cere străduință și bunăvoință – amândouă sprijinite pe o pregătire adecvată – tot așa, au fost (și sunt) concepute, în fiecare moment al istoriei și cronologiei noastre, diferite căi și mijloace de ușurare a înțelegerii, de înlesnire a pătrunderii, de garantare a unei imposibilități – măcar relative – de alunecare în rătălmăcire, de înțelegere eronată. Astfel, interpretarea

apare ca o necesitate umană. Ea se exercită la toate nivelele de relații umane zilnice.

Ca orice scriere, și Scriptura are nevoie de interpretare. De aceea Sfânta Scriptură, în vederea înțelegerii ei, vrea să fie cunoscută, citită și chiar studiată, iar textul ei să fie descifrat cât mai corect, ajutându-ne de cât mai multe cunoștințe. În paginile Bibliei este prezentată istoria mântuirii neamului omenesc și voia lui Dumnezeu, pe care omul trebuie să o respecte, făcându-și din ea un ghid prețios în viață, de care nu se poate despărți, deoarece ar însemna să se îndepărteze de izvorul vieții veșnice, "Calea, Adevărul și Viața", singurul unde păcatul nu mai are nici o putere. Cu alte cuvinte, Sfânta Scriptură, ca izvor al descoperirii dumnezeiești celei mai presus de fire, cuprinde învățături și sfaturi folositoare credinciosului dornic să împlinească voia lui Dumnezeu, pentru a se preocupa de mântuirea sufletului. Dumnezeu a vorbit în mod real, în cuvinte omenești, folosind un limbaj comun cu oamenii și asumându-și toate limitările cuvântului omenesc.

Biblia este hrană duhovnicească pentru sufletul credincios, fortificându-i gândirea și făcându-l mai viguros și mai sensibil. Datorită acestei forțe superioare ce i se transmite, devine capabil să înfrunte orice ispită din partea diavolului, sau chiar necazuri și nenorociri provocate de circumstanțele vieții cotidiene (dacă ne gândim doar la citirea anumitor psalmi). Astfel, Sfânta Scriptură devine ajutorul dat de Dumnezeu omului, ca să depășească imanentul și să se ridice la adevărurile

veșnice ale dumnezeirii.

Sfânta Scriptură are o putere nebănuită asupra celor ce-și pleacă inima peste ea, deoarece le aduce bucuria și le dă posibilitatea să pășească spre limanul unei vieți curate, fericite. Biblia este socotită pe bună dreptate ca o comoară sfântă. Cine ajunge să o cunoască și să tragă învățăminte din ea pentru viața personală, se îmbogățește de înțelepciunea divină, care este mai de preț decât bogăția și alte bunuri lumești. Biblia cuprinde practic tot ceea ce Dumnezeu a considerat necesar să comunice omului în vederea mântuirii lui.

Însă, de-a lungul istoriei creștinismului, atitudinea adoptată față de Sfânta Scriptură a înregistrat practici destul de diferite, înscrise între două extreme: una, care interzicea credinciosului dreptul de a citi textul biblic, iar alta, care îi permite chiar interpretarea lui, fără o pregătire teologică și culturală corespunzătoare. Evident, ambele atitudini nu au nici un temei scripturistic, dacă ne gândim la cuvintele Mântuitorului: *Cercetați Scripturile, că socotiți că în ele aveți viață veșnică. Și acelea sunt care mărturisesc despre Mine.* (Ioan 5,39).

În viața spirituală, Scriptura care conține Cuvântul lui Dumnezeu, nu poate fi înțeleasă ca o expunere ideologică, nici nu poate fi redusă la o carte din care numai se inspiră teologia. Scriptura este un mesaj al lui Dumnezeu către om, către fiecare om; e un apel adresat persoanei ca ea să-L cunoască pe Dumnezeu în mod personal, să se întâlnească cu Hristos și

să trăiască pentru El și nu numai pentru ea însăși.

"Duhul Sfânt care a grăit prin prooroci" este Duhul care i-a inspirat pe autorii Scripturii, repet, chiar dacă aceștia au trăit la intervale de timp și în locuri geografice diferite. Această inspirație nu este nicidecum la nivelul unei "dictări" cuvânt cu cuvânt din partea Duhului (ceea ce ar fi însemnat o anihilare a voinței personale și a libertății de exprimare a autorului sfânt), ci mai degrabă o împreună-lucrare între Dumnezeu-Duhul Sfânt și autor. Iată de ce Scriptura care ne consemnează Cuvântul lui Dumnezeu, se înțelege prin intermediul Duhului Sfânt, se citește și frecventează în credință, ca un Cuvânt care vine de la Dumnezeu și conduce la Dumnezeu.

În lumea creștină apuseană cât și în cea de Răsărit, studiile biblice sunt foarte răspândite. Cu toate acestea, se resimte o anumită sterilitate a Cuvântului, deoarece omul credincios se apropie de el mai mult intelectual decât duhovnicește și implicit liturgic-sapiential, mai mult speculativ decât cognitiv. Într-una din omiliile sale, Sf. Ioan Gură de Aur spune că "Scripturile sunt scrisorile trimise de Dumnezeu oamenilor". Chemarea noastră este aceea de a deschide aceste scrisori, căci în ele sunt "cuvintele Vieții veșnice".

Creștinul care citește cu credință și evlavie Sfânta Scriptură stă de vorbă cu însuși Dumnezeu și este imposibil ca cel care stă de vorbă cu Dumnezeu și Îl ascultă, să nu dobândească vreun folos. Cunoașterea Scripturii este așadar absolut necesară în procesul de

înțelegere și implicit de asumare și trăire a ei. Mai presus de orice, cunoașterea Sfintei Scripturi ajută pe creștin să-și corecteze și să-și desăvârșească viața morală. Totodată, cunoașterea conținutului ei dumnezeiesc dinamizează sufletul pentru practicarea virtuților. Sfânta Scriptură oferă și remedii pentru sufletele robite de patimi. Ele constau din norme și reguli clare, care ne vindecă orgoliul, mânia, deznădejdea, pofta de bogăție ș.a.

Cunoașterea Sfintei Scripturi de către noi înseamnă împodobirea sufletului nostru cu virtuțile duhovnicești și păstrarea credinței adevărate, care se deosebește de manifestările superstițioase, bazate pe credințe naturaliste.

Referitor la necesitatea cunoașterii Sfintei Scripturi, Fer. Augustin spune: "Din Sfânta Scriptură învățăm să cunoaștem pe Iisus Hristos și din ea învățăm să cunoaștem Biserica". Iar Sf. Ioan Gură de Aur afirmă: "Mare prăpastie și adânc este necunoașterea Sfintei Scripturi. Mare pierdere a mântuirii este de a nu cunoaște legile lui Dumnezeu. Această necunoaștință este care a născut ereziile: ea e care a introdus viața cea ticăloasă și ea este care a adus cea mai mare răsturnare a valorilor acestei vieți". Iar în altă parte îndeamnă: "Eu nu sunt călugăr, vor spune unii dintre voi... Dar tocmai aici este greșeala, de a socoti că citirea Scripturilor privește doar pe monahi, în timp ce aceasta **vă este mult mai necesară vouă**, celor care vă aflați în mijlocul lumii. Mai rău decât a nu citi Scriptura nu este alta decât a socoti citirea

ei inutilă”.

În același sens, Sf. Atanasie cel Mare ne mărturisește: *“Virtutea nu se poate dobândi și omul nu se poate forma în ea, abătându-se de la rele, decât prin meditația la dumnezeieștile Scripturi”*.

Biblia în totalitatea ei este o uriașă filosofie dumnezeiască a vieții; ea presupune o metafizică proprie, larg deschisă către întreg, spre dialectica popoarelor, a culturilor și a veacurilor. Cuvântul lui Dumnezeu este viu; El este viață și are propria Sa biografie, destinul Său în lume; Întruparea Cuvântului presupune reacția mediului receptiv, o întrepătrundere cu acesta, asemenea raportului perihoretic dintre cele două firi ale lui Iisus Hristos.

Dar omul modern, după cum remarcă și psihologul Jung, se leapădă de trăirea dintâi a Duhului viu, înlocuindu-i prezența cu reproducerea mecanică a unor formule. Și chiar credința, spune el, *“poate deveni un substitut al trăirii absente”* (Paul Evdokimov, *Femeia și mântuirea lumii*, București, 1995, p.15) riscând o întoarcere bruscă și absorbirea propriului său obiect. În acest caz, omul va crede doar în propria lui credință (dialectica lui Stavroghin din *Demonii* este exemplificatoare în acest sens) și imanentismul va fi cursa în care singur se va prinde.

Putem concluziona că Sfânta Scriptură ne așteaptă și vrea să fie cunoscută de fiecare dintre noi. Este revelația lui Dumnezeu către noi pe cale supranaturală, suprafirească. Ar fi păcat ca această comoară să rămână prăfuită undeva prin biblioteca personală, doar sub pretextul că ar fi o carte învechită, scrisă pentru

generațiile de acum 2000 de ani. Să nu uităm, Cuvântul lui Dumnezeu este veșnic, dar noi suntem pieritori. În cazul dificultăților de înțelegere și asimilare a Cuvântului biblic avem întotdeauna ca îndreptar atât scrierile Sf. Părinți cât și Sf. Tradiție păstrată cu fidelitate în Biserică, sub călăuzirea Duhului Sfânt.

pr. Dan Moldovan



Rugăciunea - parte integrantă a vieții noastre

Ca aerul pe care-l respirăm ar trebui să fie, la fel de firesc, de ușor, de nevăzut, înconjurându-ne din toate părțile, înțărindu-ne, ținându-ne în viață, fără multă emfază și răsunet. Când respirăm, nu știm de cele mai multe ori, nu ne mândrim cu aceasta, nu ne credem mai buni. Este o necesitate, o stare de prezență, cum spune de data aceasta despre rugăciune Părintele Arsenie Papacioc. O stare de prezență. Fără aer nu putem trăi și nici fără rugăciune, dacă suntem sinceri cu noi înșine. Care este omul care niciodată în viața lui nu a spus "Doamne ajută!" sau "Doamne ferește!" sau chiar numai, atunci când uimindu-se, bucurându-se tare sau sperându-se de ceva spune: "Doamne!" - sunt firele invizibile ale iubirii fără margini, fără norme și criterii a lui Dumnezeu, care mereu ne ridică fără oboseală din cele mai îndepărtate sau

întunecate colțuri, fi-
rele acestea invizibile
și veșnice în fiecare
din noi, lumina care
așteaptă să fie desco-
perită.



Niciodată nu suntem părăsiți, nici atunci când ore, zile, săptămâni, ani? uităm de ele, ele sunt legătura noastră cu Dumnezeu pentru că așa dorește iubirea Lui.

Suntem prinși în ale vieții, gândurile sunt acaparate de trebuințele individuale imediate, avem de rezolvat asta și cealaltă, până la ora de..., râul curge repede și ne duce cu el.

Uităm de cele mai multe ori în granițele noastre omenești firești de lumina blândă și caldă, de limanul de liniște, mâna iubitoare a mamei care mângâie capul copilului adormit din poală - suntem cu toții Marta, trebăluim, alergăm de colo-colo, uităm de Maria care la picioarele Domnului trăiește partea cea nevremelnică, Adevărul.

Dar nu suntem pierduți, căci trăim cu toții în iubirea lui Dumnezeu. El ne cheamă mereu, ne dă semnale. Dacă El nu ne-ar învălui și susține, nici unul dintre noi nu am reuși.

Și totuși, cum frumos ne descoperă Părintele Sofronie, *există în ființa omului un anume domeniu unde până și dragostea își află o limită, unde până și ea nu ajunge la plinătatea stăpânirii. Care este aceasta? Libertatea. Libertatea omului este într-adevăr atât de reală și atât de mare că nici însăși jertfa lui Hristos, nici jertfa tuturor celor care au urmat lui Hristos nu conduce în mod necesar la biruință.*

Deci putem alege, învăluiri în marea

iubire a lui Dumnezeu putem deschide ușa sau nu. Puntea sigură care ne leagă de Dumnezeu este rugăciunea, pe drumul acesta nu ne vom rătăci niciodată, vom găsi călăuzire de la El, ce și cum trebuie să facem sau să grăim (P. Siluan). Oricât de firavă ar fi legătura la început, oricât de strâmtă ar fi cărarea, Dumnezeu ne va întări și drumul va deveni din ce în ce mai larg și mai luminos - căci către cel ce vine cu un pas înspre El, El îi va ieși cu zece în întâmpinare.

Prin rugăciune avem răgazul să privim în sufletul nostru, să ne descoperim, să ne îngăduim și iertăm pe noi înșine și prin aceasta să lăsăm loc iubirii pentru cei de lângă noi. Căci aceasta este moștenirea și menirea noastră de la Dumnezeu: să ne iubim unii pe alții, să ne îngăduim și să ne iertăm - raiul din sufletul nostru.

Cum poate cineva să iubească pe toți oamenii? - a fost întrebat Părintele Siluan. El a răspuns: Să devii una cu toți, precum zice Domnul. Ca toți una să fie (Ioan 17, 11) nu avem nevoie să născocim nimic, noi toți avem o singură fire, și de aceea firesc ar fi să iubim pe toți ; iar puterea de a iubi o dă Duhul Sfânt.

Prin rugăciune devenim mai blânzi, cu stăruință putem înțelege chiar din ce în ce mai mult ce înseamnă smerenia, cât de binefăcătoare și aducătoare de pace este pentru sufletele noastre, și astfel avem șansa ca porțile inimii noastre să se deschidă și Harul lui Dumnezeu să se pogoare peste noi - și atunci udăm cu lacrimi de recunoștință, pocăință și bucurie nemăsurată în același timp întâlnirea aceasta.

E alegerea noastră să ne găsim timpul și să ne pregătim pentru aceasta sau nu. *Iată, Eu stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine...*(Apoc.3,20). Și tot în libertatea noastră stă să-i credem sau nu pe cei care ne învață cum să găsim drumul spre această întâlnire minunată, purificatoare de suflet. Căci nu chiar oricând, oriunde și oricum ne putem ruga. *"În rugăciune pătrundem fără să ne dăm seama. Este trebuință să ne aflăm și într-o atmosferă potrivită"* ne spune Părintele Porfirie. *"Întoarcerea către Hristos, împreună-vorbirea, învățătura, cântarea, candeluța, tămâia – toate alcătuiesc atmosfera potrivită, astfel încât toate să se facă simplu, întru simplitatea inimii."*

Ne învață Sfinții Părinți și marii noștri duhovnici, dar mai ales și cel mai aproape este biserița noastră în care, ce șansă minunată, deși ruși de neamul și de tradițiile noastre, ne putem ruga în fiecare duminică. Și aici suntem cu toții în liniște, într-un gând, ne putem uita în jurul nostru și întreba: îl iubesc eu pe aproapele meu cum Domnul Iisus mă iubeste pe mine? Pot eu ierta orice mi-ar face? Ajută-mă Doamne și mă întărește să mă pot îmbogăți cu această iubire!

Căci ceea ce ne dorim fiecare din noi este să trăim bucuroși și împliniți, iar bucuria adevărată vine din pacea sufletului, pace câștigată prin rugăciune. Atunci nu prea mai avem nevoie de multe stimulente materiale pentru ea - așa cum ne mai închipuim câteodată că putem câștiga bucuria - căci aceasta vine din iubire și a dăruii devine mai frumos și aducător de împlinire decât a primi.

Să ne dăruiască Dumnezeu putere în

rugăciune și pace în sufletele noastre, tuturor sănătate și la mulți ani!

dr. Gabriela-Beatrice Herrmann



Luptă și destin

Am trecut cu ajutorul lui Dumnezeu peste multe. Am pentru ce mulțumi în fiecare zi. În primul rând, pentru că îmi este îngăduit să mă trezesc dimineața și să privesc ziua care începe. Pentru mine nu mai contează dacă e soare, ninge sau plouă, ci sunt fericită că mi se mai adaugă încă o zi la cele pe care le-am trăit până acum. Îi mulțumesc oricum, ploaie, zăpadă, vânt sau soare, pentru mine este o zi frumoasă. Soarele și un pic de căldură ar fi de preferat, dar nu fac mofturi. Iau ce mi se oferă și mă bucur pentru tot ce primesc. Fiecare zi este o minune mai mare sau mai mică.

Cu toții așteptăm minuni și uneori chiar suntem convinși că ni se cuvine să primim câte o răsplată pentru...Pentru ce oare? Ce facem noi atât de extraordinar ca să merităm minuni? Uneori trăim fără să ne pese și prea ocupați cu drămuirea timpului în etape pe care noi le credem importante și uităm să ne mai oprim din rutina noastră pentru a privi cerul înalt și a găsi un gând de mulțumire pentru ceea ce am primit deja și avem în viața noastră.

Ne necăjim prea mult pentru ce nu

avem și credem că ne este necesar și nu putem trăi fără, **uitând că avem deja ceea ce este mai important: ne avem pe noi înșine.** În noi trebuie să ne căutăm bucuria de zi cu zi **pe care să o dăruim cu îngăduință și răbdare celor pe care îi iubim, ca să le facem ziua mai frumoasă.**

În noi trebuie să căutăm forța de a zâmbi chiar și atunci când ne este greu și lacrimile năvălesc să ne deschidă pleoapele, să se elibereze și să curgă suvoi la vale ca să ne strige lumii deznădejdea. E greu să nu le lași să țâșnească ca să te eliberezi, mai ales atunci când și sufletul plânge în tine, dar cu voință, înghiți în sec și le întorci din alunecare.

Nu toți cei care îți văd lacrimile îți înțeleg durerea. E mai comod să întorci capul și să-ți spui că nu ai văzut și nu știi despre ce este vorba. Chiar și atunci când ai semne evidente te străduiești să nu vezi și să-ți spui că, de fapt, este doar imaginația ta și totul e bine. E un mod de ați liniști conștiința atunci când reușești să vezi un pic din adevărul din jurul tău dar nu vrei să te implicii.

Și nici nu ai timp pentru adevărul altora. Ai prea multe adevăruri ale tale care așteaptă să fie rezolvate și pentru care nu-ți găsești timp să le privești în față și să le confrunți. Atunci, de ce te-ai implica în greul altuia, nu? Asta ar însemna timp și sentimente cheltuite și tu prea le ai pe ale tale și timpul e prea scurt și prețios.

Nu toți cei care văd, știu să vadă. Nu toți cei care aud, știu să audă, iar mila nu este întotdeauna de ajutor. Asta

doar se simte și trece repede, imediat ce obiectul milei tale se depărtează și iese din raza ta vizuală. Am văzut durerea și disperarea în ochii mamei mele și cu toată mila și dragostea pe care i le purtam, nu am reușit niciodată să-i înțeleg cu adevărat sufletul zdrobit și lipsit de speranță.

Am închis și eu ochii și am întors capul ca să nu văd și să nu înțeleg? Mă protejam de răul și durerea care îmi căutau flămânde inima ca să mi-o smulgă și să mi-o sfărâme? A fost oare un act de autoapărare și mi-am liniștit conștiința ca să nu mă doară până la cer și mai departe faptul că **mama mea, cea care mi-a dat viață, care m-a alintat și m-a dojenit de atâtea ori,** suferea fără speranță, cu hidra hidoasă care începuse deja să-și sufoce prada cu miile de șerpi veninoși? Pentru că parcă deși vedeam, nu reușeam să înțeleg toată suferința ei. Eram prea ocupată să fac tot ceea ce trebuia să fac ca nu cumva să uit ceva treburi importante de moment.

Dar nu era oare **mai important** să mă aplec mai mult spre suferința ei și să încerc să-mi deschid inima speriată la strigătul ei deznădăjduit de ajutor? Nu era oare **mai important** să o strâng mai des și mai cu putere în brațe atunci, când o aveam, ca să încerc să o liniștesc cu căldura sufletului meu și să o fac să simtă că de fapt o iubesc și îmi pasă, o iubesc și mă doare, o iubesc și mi-e frică și mie, copilul ei, care purtam grija omului mare care îngrijește un bolnav prețios?

Mă rog acum când nu mai este, pentru odihna veșnică a sufletului ei, dar i-aș

fi putut fi mai de ajutor atunci când era, arătându-i mai pe față iubirea mea speriată și nu păstrându-mi stăpânirea de sine și fiind tare și puternică și în permanență ocupată să-i fiu de ajutor. Ajutor fizic, material și nu cel spiritual și sufletesc de care ar fi avut atâta nevoie.

Ar fi trebuit să-i acord acest ajutor spiritual, căci cu timpul mi-aș fi revenit, dar acum am rămas bucățită și cu durerea că nu am făcut ce și cât ar fi trebuit să fac. Și nu mă mai pot aduna la loc să-i strig dragostea mea disperată de frică. Nu mă mai aude.

Și m-a crescut așa cum spune Nina Cassian în poezia ei, "Mama":

"M-a crescut mama în poală
De la leagăn pân' la școală.
Zile-ntregi și nopți de-a rândul
Mi-a vegheat somnul și gândul.

M-a-nvățat să gânguresc,
Să zic mamă, să zâmbesc.
M-a-nvățat apoi prin casă
Primii pași până la masă.

M-a-nvățat să nu m-alint
M-a învățat să nu mint,
Să nu știu ce este frica,
Toate m-a-nvățat mămica.

Mamă bună, mamă dragă,
Te-oi iubi o viață-ntregă
Pentru tot ce ai făcut,
Pentru că tu m-ai crescut."

Cu neobosită grijă și zbatere am luptat alături de ea până la epuizare, până în ultima clipă când i-a venit rândul să plece și să să viețuiască în altă lume. S-a

stins în liniște în toiul nopții la începutul unei zile noi, cu mine lângă ea și cu lumina călăuzitoare a lumânărilor aprinse la capul patului.

Acum nu mai pot nici să o strâng dureros la piept nici să o sărut cu lacrimile mele. E prea târziu și să-i spun că o iubesc. Am fost împietrită și cu inima ferecată și surdă la durerea ei mută și acum e prea târziu pentru tot. **„Ceea ce nu trăim la timp, nu mai trăim niciodată. Tot ceea ce pierdem, pierdem pentru totdeauna.”** (Octavian Paler).

A venit timpul și am trăit și eu disperarea și durerea iar lacrimile amare și grele au năvălit și din ochii mei. Nu mai știu să râd și ochii mei s-au tulburat mai ales de lacrimile liniștite, lacrimile neplânse, care dor și sapă mai adânc decât cele care reușesc să se elibereze și să se prelingă pe obraji. Apele liniștite sapă adânc.

Liniștea de fațadă îmbolnăvește sufletul și zdrobește speranțele. Ucide. „-Ești bine? -Da.”

Și chiar că nu ai ce altceva răspunde pentru că, parcă simți că ești bine, vrei să fii bine, dar nu mai ești.

Ceva s-a stricat în mecanismul trăirii și ești deja o parte din statisticile care spun că în fiecare an, atâția și atâția oameni descoperă că sunt bolnavi și că boala nemiloasă s-a cuibărit hoștește în întreaga lor ființă și le amenință capacitatea de a fi fericiți fără teamă și fără rezerve și de a mai zbura cu gândul spre viitor.

Cu toții știm că va veni o zi în care va trebui să plecăm din casa noastră pământeană pentru că asta ne este

scris nouă, muritorilor, dar certitudinea că ai timpul limitat și că limita către infinit este mai aproape decât o credeai, este uneori devastatoare.

Cum să te lupți cu tine însăși și să mai și pierzi? Atunci, cine câștigă? Logic, TU câștigi, nu? Diferența dintre a fi și a nu mai fi stă în care din acei „TU”, câștigă lupta. De preferat este ca apărătorul să iasă învingător. Dar nici așa nu ai certitudinea că ai alungat pentru totdeauna tot răul și că i-ai tăiat toate căile de acces către existența ta. Va fi în permanență un semn de întrebare privitor la cât de mare a rămas după bătălie, distanța până la infinit.

Să ajute Domnul să primim mereu adevărata bucurie de a trăi și adevărata liniște sufletească atât de mult râvnite. **Adevărata**, pentru că poți mima bucuria chiar și atunci când ai sufletul neliniștit într-o permanentă zbatere în gol.

Acum că am trăit durerea până la limitele ei și am ieșit învingătoare din lupta cu perfidia nevăzută a celor mai de temut monștri, aștept să mă dezmeticesc și să pornesc mai departe. Că Domnul **mi-a îngăduit mie**, neînsemnatei făpturi pe care El a creat-o după chipul și asemănarea Sa, să mai zăbovesc un pic printre luptele vieții acesteia. Mai am de câștigat bătălii și mi s-a îngăduit să le port și să lupt pentru ele pentru că deși am câștigat o bătălie, pentru mine războiul nu s-a terminat încă.

Este încă în toi și trebuie să-mi ascut armele ca să nu mă mai găsească răul

nepregătită. Se spune că Dumnezeu dă bătăliile cele mai importante celor mai puternici soldați ai Săi! Și totuși, așa avea nevoie de un pic de răgaz ca să-mi trag sufletul și să mă odihnesc puțin...

Simona-Elena Szold



În căutarea drumului găsit

Prin timpul invizibil fug,
Alerg ca să mă prind pe mine,
Mă uit la ceas ca la un lucru sfânt
Și-n goana mea Te uit pe Tine.

Nu știu s-aleg mereu ce-i bine,
Să port mereu în suflet, nerostit:
Surâs, Lumină, Fericire,
Floare de nufăr pe lac lin plutind...

Stângaci, cu pasul mic, vin totuși
Să Îți vorbesc azi, să Te-ascult,
Potecă sfântă caut către Tine,
Și plecăciune-n taină Îți aduc.

Irina Poloni
(16 Iunie 2013)



Poem

Am îngenunchiat rugându-mă, dar nu prea mult, pentru că aveam multe de făcut. Mă grăbeam la serviciu, chi-

tanțele erau gramadă.

M-am ridicat apoi repede să plec. Datoria mea de creștin era împlinită, vezi Doamne! Sufletul meu chiar se poate liniști?

Toata ziua n-am găsit timp să spun o vorbă bună, să vorbesc cu prietenii despre Iisus. Oare e bine sau suficient? Oricum, mă temeam că mi-ar râde în față.

N-am timp, n-am timp, am prea multe de făcut...mă plângeam întruna...

Chiar n-aveam timp pentru un suflet la nevoie? Poate nici timp să mor???

M-am apropiat de Domnul, I-am stat în față cu ochi măriți:

Ținea în mâna o carte, Cartea vieții! Dumnezeu s-a uitat în carte: "Numele tău nu-i de găsit. Aveam de gând să-l trec în carte, dar timpul mi-a lipsit".

De ce ne este greu să spunem adevărul, și atât de ușor o minciună? Pentru că suntem lași!

De ce ne vine atât de greu să vorbim despre Dumnezeu, dar atât de ușor când este vorba de lucruri frivole? Pentru că avem multă mândrie în noi, dacă nu știți!

De ce găsim plictisitoare o carte religioasă, dar ne uităm cu interes într-o revistă la modă? Pentru că...

De ce bisericile devin tot mai mici, în timp ce barurile sunt neîncăpătoare? Pentru că ne-am cam sălbăticit!

Te dai bătut? Nu! Mai gândește-te. Nu am la ce...

Nu uita, Dumnezeu ne privește.

Binecuvântarea lui Dumnezeu să fie cu noi cu toți!

Trimis de fam. Balaș

Cronica parohiei:

Pr. Dan a săvârșit Taina Sf.Botez și a Mirungerii pentru:

- Iustin Cecala, fiul lui Daniela Cecala, pe data de 31 martie 2013, având ca nașă pe Cristina Ciuta;
- Mara-Alexandra, fiica lui Valentin și Veronica Motiu, având ca nași pe Călin și Andia Popescu, Codin și Anja Popescu.



Prezența parohiei noastre în diversitatea comunităților religioase din cantonul Lucerna:

- pe data de joi 18 aprilie 2013, în zona centrală a orașului (la Primărie, sala Kornschütte) comunitățile religioase din cantonul Luzern s-au prezentat în cadrul manifestării intitulată simbolic "Sub un singur acoperiș". La eveniment a fost prezent și Corul Națiunilor din Lucerna.

Din partea primăriei și cantonului Lucerna au fost prezenți domnii consilieri: Reto Wyss și Ursula Stämmer. Parohia noastră a fost prezentă cu un stand, unde au fost oferite specialități



culinare precum și informații despre Biserica ortodoxă și parohia noastră tuturor vizitatorilor (conform site-ului oficial, în jur de 600 de vizitatori). După-masa a fost un program preponderent pentru copii, cu povestiri din religiile lumii, seara după ora 18, un program pentru cei mari.

Detalii despre eveniment se găsesc pe site-ul special creat:

www.luzerner-religionsgemeinschaften.ch

Următorul eveniment la care va participa din nou parohia noastră va fi pe data de joi 23 aprilie 2015. Așteptăm de pe acum implicarea dumneavoastră.

- Pe data de 7 noiembrie 2013, mai bine de 120 de persoane au luat parte în cadrul săptămânii religiilor, la Sărbătoarea interreligioasă a păcii, pe terasa KKL. Tema întâlnirii din acest an a fost: "Lumina". Parohia noastră, deja la a șaptea participare, a fost reprezentată de pr. Dan însoțit de un grup de credincioși care au interpretat foarte frumos "Lumină lină" de la Vecernie.

Detalii pe:

<http://www.kathluzern.ch/migration-und-integration/portal-schaufenster-detail/interreligioese-friedensfeier-beruehrt-und-verbindet.html>

- Pe data de 21 noiembrie 2013 a avut loc o întâlnire interreligioasă în Kriens, având tema "Spenden-Teilen-

Gelebte Solidarität". Din parohia noastră au fost prezente 2 persoane.

a consemnat pr. Dan Moldovan

Concertul "Cantores Amicitiae" în Lucerna – Horw

Pe 2 decembrie 2013 corul "Cantores Amicitiae" a susținut un concert de colinde în mica noastră parohie ortodoxă română din Horw-cantonul Luzern, care poartă hramul Nașterii Maicii Domnului. Concertul a fost organizat cu sprijinul parohiei noastre, precum și cel al parohiei romano-catolice din Horw. Cu o scurtă alocuțiune, d-l diacon Romeo Zanini și pr. Dan Moldovan au întâmpinat corul, precum și auditoriul format atât din români cât și din elvețieni. La acest eveniment, apropiat ca dată de ziua națională a României, am fost onorați de asemenea și de prezența doamnei ambasador Anca-Elena Oprîș, care la încheierea concertului a înmănat un minunat buchet de flori d-lui profesor Gîscă și i-a felicitat pe coriști.



A fost o seară binecuvântată în care am trăit magia Crăciunului și am fost înconjurați de vibrațiile binefăcătoare ale

minunatelor colinde românești care ne-au adus la început de decembrie, vestea nașterii Domnului.



Dl. prof. dr. Nicolae Gîscă este fondatorul și dirijorul Coralei "Cantores Amicitiae" din cadrul Universității de Arte "George Enescu" din Iași. Corala a fost înființată în 1976 și este alcătuită preponderent din studenți. Sub îndrumarea dumnealui, corul a prezentat pentru noi, cei ce trăim departe de casă și ducem dorul melegurilor copilăriei și adolescenței noastre, cele mai frumoase creații muzicale românești și universale. Am primit odată cu cântecele lor, un crâmpei de țară ca să ne mai treacă dorul de acasă și să uităm pentru puțin că suntem și trăim pe meleaguri străine. Pentru aproape două ore, am fost acasă.

Tinerii coriști au impresionat întreaga audiență care a rămas uimită de profesionalismul cu care au cântat, interpretând într-o manieră unică cunoscute piese clasice precum și colinde de Crăciun românești și din întreaga lume.

Cei care nu-i cunoșteau se așteptau la un spectacol obișnuit, dar au primit în

schimb un concert de înaltă clasă, demn de a fi prezentat pe cele mai mari scene ale lumii. Muzica a pătruns adânc în inimile tuturor celor prezenți, creând amintiri dragi pe care nimeni nu le va putea uita prea curând.

De la Horw corul a pornit mai departe la drum, continuându-și turneul în Elveția, Germania și Franța, țări în care concertează în fiecare an, aducând bucurie și veselie în casele și sufletele românilor de pretutineni.

Dragi tineri minunați și talentați, vă mulțumim pentru minunata seară de concert pe care ne-ați oferit-o cu atâta generozitate. Să știți că aici, în mica noastră parohie, veți fi întotdeauna bineveniți și primiți cu mult drag și cu brațele deschise, ca să ne aduceți un colț de rai românesc. Să vă dea Domnul multă sănătate tuturor și împliniri pe toate planurile. Vă dorim un Crăciun fericit și un An Nou cu sănătate și bucurie.



A consemnat: Simona-Elena Szold



Fecioara astazi pre Cel mai presus de fiinta naste, iar pamantul pestera Celui neapropiat aduce. Ingerii cu pastorii slavoslovesc, iar magii cu steaua calatoresc. Ca pentru noi s-a nascut prunc tanar, Dumnezeu cel mai inainte de veci.

Condacul Nașterii Domnului, alcătuire a Sf. Roman Melodul

Credincioșii care doresc să primească preotul pentru sfințirea casei cu Aghiazmă Mare între 5 si 19 ianuarie, sunt rugați să se anunțe la părintele Dan.

Dorim să mulțumim pe această cale tuturor celor care sprijină în mod constant Biserica și în mod special parohia noastră. Ajutorul benevol și susținerea dumneavoastră voluntară sunt o contribuție enormă pentru întărirea vieții comunitare la Lucerna precum și pentru continuitatea rugăciunilor comunitare care se săvârșesc. Nu numai noi profităm de aceasta, ci și generațiile care ne vor urma nouă. Este păcat să ne privăm atât pe noi înșine cât și pe copiii noștri de un drept elementar: acela de a cunoaște și trăi autentic credința și spiritualitatea propriului neam. Să binecuvinteze Dumnezeu toată jertfa făcută cu dragoste!

Consiliul parohial

Vă mulțumesc din tot sufletul tuturor celor care v-ați angajat și ați participat la viața parohiei noastre și de-a lungul acestui an 2013. Cred că am trăit un an bogat în realizări, pentru care aducem slavă și mulțumire lui Dumnezeu pentru toate.

Tuturor vă doresc:

Sărbători fericite și un an nou binecuvântat!

În încheiere doresc să mulțumesc din nou și totodată să îi felicit pe autorii articolelor din revista parohială. Pe site-ul parohiei se găsesc toate aparițiile la adresa: www.biserica-luzern.ch/revista.htm

Parohia "Nașterea Maicii Domnului" - Pr. Dan Moldovan - 078.631.57.23

E-mail: biserica.luzern@gmail.com ; Site: www.biserica-luzern.ch